

РЕШЕНИЕ

№ 22857

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 24.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11992** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуален кодекс (АПК), във вр. с чл. 211 от Закон за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по жалба на А. Д. И. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 2, чрез адв. А. Ч. срещу Заповед № Л-3865 от 04.11.2024 г. издадена от началник Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С. (О. – С.) при Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 2, във вр. с чл. 197, ал.1, т. 2, във вр. с чл. 199, ал. 1, т. 3 и ал. 2 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три месеца.

В сезиращата съда жалба се излагат съображения, че оспорената заповед Л-3865 от 04.11.2024 г. на началник ОСИН-С. е нищожна поради неспазване на форма и съдържание. Алтернативно са изложени твърдения, че процесната заповед е незаконосъобразна, непълна, немотивирана, издадена при неправилно тълкуване и прилагане на ЗИНЗС, ППЗИНЗС и ЗМВР и разпоредбите на АПК. Жалбоподателят излага подробни аргументи, че наказващия орган не е отразил кога е била дължимата и следваща му се почивка, съгласно чл. 301, ал. 4 от ППЗИНЗНС, тъй като ползването на тези 45 минути за почивка изместват целия график за 30 минутни проверки, след ползването на почивката с времеви период от 15 минути. Също така се изразява становище, че жалбоподателя не се е запознавал с „Инструкция за особеностите на пост № 4 и задълженията на лостовия надзирател в ареста на ул. „М-р Г. В. № 2“ при Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С.. Твърди се, че всички покани до А. И. са връчвани по време на дежурство със срокове несъвместими с неговите дежурства и почивки и е нарушена разпоредбата на чл. 206, ал.

4 от ЗМВР. Моли съда заповедта да бъде отменена.

В съдебно заседание - жалбоподателя А. Д. И., редовно призован се представлява от адв. Ч., които поддържа жалбата. Моли заповедта за бъде отменена по съображенията изложени в нея. Претендира за присъждане на разноски по производството, като представя списък с разноски по чл. 80 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК.

Ответникът по жалбата – началник Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С. при Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуалния си представител юрк. Н. Д. оспорва жалбата и моли съда да потвърди заповедта като правилна и законосъобразна. Възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

От жалбоподателя са предоставени писмени бележки в защита на тезата му, че Заповед № Л-3865 от 04.11.2024 г. издадена от началник Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С. при Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ следва да бъде отменена.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните, основанията за издаването на оспорвания административен акт и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Не е спорно между страните и от доказателства по делото се установява, че жалбоподателят мл. инспектор А. И. със заповед № Л-4608 от 12.10.2017 г. на ВПД главен директор е назначен за държавен служител като стажант на длъжност „Надзирател II-ра степен“ в Затворническо общежитие „К.“, II-категория към Затвора, [населено място], а със заповед № Л-569 от 16.02.2021 г., считана от 25.02.2021 г. е преназначен от длъжност „Надзирател II-ра степен“ в арест [улица] към сектор „Арести“ на длъжност „Надзирател I-ва степен“ в същия арест.

Производството по издаване на процесната заповед е започнало по повод Заповед № Л-3499 от 10.10.2024 г. на Началника на О.-С., с която е разпоредено да се извърши проверка на постъпили данни, обективирани в докладна записка № 18411 от 04.10.2024 г. и докладна записка с № 18412 от 04.10.2024 г., и двете изготвени от инспектор Е. А. Г. - главен надзирател в сектор „Арести“ при О. - С.. Със заповедта е определена комисия, която да извърши проверката и да изготви писмена справка за резултата в срок от 20 работни дни, считано от датата на връчване на заповедта. Заповедта е връчена на А. И. на 10.10.2024 г., видно от направеното отбелязване като жалбоподателят, като е посочил и че „не се намирам“ в законоустановен отпуск.

Във връзка с образуваното дисциплинарно производство по делото е приложена докладна записка с Рег. № 19062 от 14.10.2024 г., в която е отразено, че до края на работен ден – 11.10.2024 г. в О.-С. не са постъпвали писмени обяснения от служителя, а на 14.10.2024 г. е постъпил болничен лист № Е 20243101649 за временна нетрудоспособност за периода от 11.10.2024 г. до 12.10.2024 г.

За резултата от извършената проверка, комисията изготвила писмена справка с № 19564 от 23.10.2024 г. като според отразеното в нея, комисията е приела, че инспектор А. Д. И. - надзирател I-ва степен, в ареста на ул. „ М-р Г. В.“ № 2 към О.-С. застъпва в състава на наряда за времето от 20:15 часа на 03.10.2024 г. до 08:45 часа на 04.10.2024 г., като преди застъпване на дежурство му е извършен инструктаж, съгласно чл. 307, ал. 1 от ППЗИНЗС, което е декларирал с подписа си. При преглед на системата за видеонаблюдение в ареста, инспектор Е. А. Г. - главен надзирател в

сектор „Арести“ към О.-С. е констатирал, че младши инспектор А. Д. И. за времето от 23:23 часа до 23:57 часа на 03.10.2024 г. не е извършвал обход на поста. Комисията е изисквала сваляне на запис от системата за видеонаблюдението в ареста за пост № 4 за горепосочения период от камера № 9 на DVR V2 и камера № 10 от DVR 42 като след прегледа също констатирала, че младши инспектор А. И. не е извършвал обход на етажа и не е проверявал поведението на задържаните под стража лица в помещенията за посоченият времеви период. С оглед на установеното комисията е приела, че със своите действия служителят е проявил небрежност в служебната си дейност, като в качеството му на постови на пост № 4 в ареста на 03.10.2024 г. за времето от 22:30 часа до 02:30 часа, за конкретният времеви диапазон времето от 23:23 часа до 23:57 часа на 03.10.2024 г., общо 34 минути не е водил наблюдение върху поведението на задържаните лица в спалните помещения. Комисията е приела, че с поведението си служителят е нарушил служебната дисциплина, като не е спазил разпоредбите на чл. 312, т. 5 от ППЗИНЗС - „Надзирателите, независимо от поста на който изпълняват служебните си задължения, са длъжни да наблюдават движението и поведението на лишените от свобода и задържаните лица“. Също така е посочено, че е нарушил т. 1 от Раздел III. „Ред на обхождане територията на поста и начини за носене на службата“ от Инструкция за особеностите на пост № 4 и задълженията на постовия надзирател в ареста на ул. „М-р Г. В.“ № 2 при Областна служба „Изпълнение на наказанията“ - С., а именно: „П. системно обхожда територията на поста, от единия край на коридора до другия, като проверява състоянието на задържаните лица и реда в килиите. За целта ползва отворите за наблюдение (шпионките) и проверява всяка килия (помещение) през интервал - не повече от 30 минути.“. На трето място е посочено, че е нарушил т. 6 от Раздел VII. „Задължения на постовия надзирател при изпълнение на службата“ от Инструкцията - „Да следи за поведението и състоянието на задържаните лица в килиите, като през интервал не повече от 30 минути проверява всяка килия през отворите за наблюдение (шпионките)“. На следващо място е посочено, че е нарушил и изпълнението на т. 8 от проведения Инструктаж преди встъпване на дежурство, а именно: „Да се наблюдава поведението на задържаните лица по килиите постоянно, като диапазона на интервалите да не бъде повече от 30 минути“.

Посочено било неизпълнение на разпоредбите на чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР - „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“ и неизпълнение на разпоредбите на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР - „неизпълнение на служебни задължения“. Жалбоподателят е запознат със справката на 24.10.2024 г. и с всички материали по проверката, като му е указано, че в срок от 24 часа след запознаването може да представи възражения. В срока по чл. 207, ал. 10 от ЗМВР, не са депозиран писмени обяснения, за което е съставен протокол с № 19719 от 25.10.2024 г. от служители на О.-С. като констатациите са удостоверени с подписите на двама свидетели.

На 31.10.2024 г. на служителят е връчена покана за изслушване и/или предоставяне на допълнителни писмени обяснения с № 19868 от 28.10.2024 г. по описа на О.-С., а на дата 01.11.2024 г. в Протокол с № 20323 е отразено, че жалбоподателят не се явил и до 16.30 часа на същият ден не са постъпвали писмени и възражения и обяснения във връзка с поканата.

Въз основа на материалите събрани в хода на извършената проверка възложена със заповед № Л-3499 от 10.10.2024 г. на Началника на О.-С., ведно със справка с № 19564 от 23.10.2024 г. на комисията, Началникът на О. е издал обжалваната в настоящото производство Заповед № Л-3865 от 04.11.2024 г., с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 2, във вр. с чл. 199, ал. 1, т. 3 и ал. 2,

във вр. чл. 197, ал. 1, т. 3 от ЗМВР на младши инспектор А. Д. И. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три месеца. В заповедта е описана фактическата обстановка, доказателствата, които са събрани от комисията, нарушените разпоредби, правното основание за издаване на акта.

В хода на съдебното производство по делото е представена и приета административната преписка по издаване на обжалвания акт.

При така установените факти, настоящият състав стигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Заповедта е връчена на жалбоподателят на 11.11.2024 г. Същата е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол по предвидения в закона ред, в предвидената писмена форма и от лице – неин пряк адресат, по отношение на което е постановено дисциплинарно наказание и за което в този смисъл заповедта е неблагоприятна, поради което жалбата е процесуално допустима.

По отношение на претендираната нищожност, то съда е длъжен служебно да следи за нея и същата не е обвързана със срок. Според нормата на чл. 146, във вр. чл. 168 от АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Разгледаната по същество, жалбата е основателна.

Доколкото в специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради, което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност.

За настоящият съдебен състав заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 204,

ал. 1, т. 3 от ЗМВР - Началник ОСИН – С., на когото изрично нормата на чл. 16а, ал. 2, т. 5 от Закон за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС) е предоставила правото да разрешава отпуски и командирова служители от областната служба в страната, награждава служителите с награди по чл. 30, ал. 2, т. 1 от този закон и налага дисциплинарни наказания по чл. 197, ал. 1, т. 1 - 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи - мъмрене, писмено предупреждение и порицание и по чл. 188, т. 1 и 2 от Кодекса на труда. А съгласно чл. 207, ал. 1, т. 2 от ЗМВР на Началник ОСИН – С. е предоставено правото да бъде дисциплинарно наказващ орган за наказания по чл. 197, ал. 1, т. 1 - 3 от ЗМВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНЗС, служители в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и в териториалните ѝ служби са държавни служители, които пряко осъществяват дейности по изпълнение на наказанията или на мярката за неотклонение задържане под стража. А в нормата на ал. 2 на чл. 19 от ЗИНЗС е посочено, че за държавните служители по ал. 1, т. 1 се прилагат разпоредбите относно държавната служба в Закона за Министерството на вътрешните работи, доколкото в този закон не е предвидено друго.

Не се спори по делото, а и видно от представените доказателства – кадрова справка, жалбоподателят мл. инспектор А. И. е бил назначен на длъжност „Надзирател I-ва степен“ в арест ул. „М-р Г. В.“ № 2 към сектор „Арести“ със Заповед № Л-569 от 16.02.2021 г. считана от 25.02.2021 г.

С оглед на гореизложеното, настоящата съдебна инстанция не приема, възражението на жалбоподателя, че процесната заповед е нищожна, тъй като е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия. За съда липсата на пълно и точно наименование на наказващия орган не е толкова сериозен порок, от което да е налице предпоставка за нищожността на издадения акт.

Съгласно чл. 210, ал. 1 – ал. 2 от ЗМВР, дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Заповедта за дисциплинарното наказание се връчва на държавния служител срещу подпис, като се отбелязва датата на връчване. Няма изискване за посочване на ЕГН на служителя, което води до извод за съда, че не посочването на ЕГН-то на служителя не е съществено нарушение.

За съда са основателни оплакванията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаване на оспорения административен акт, които да опорочават заповедта до степен на отмяна, но поради причини различни от визираните в жалбата:

Съгласно разпоредбата на чл. 205, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител, а за изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение, дисциплинарно наказващият орган може да разпорежи извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване. В алинея трета на същия текст изрично е посочено, че държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него

служител на МВР.

В настоящият случай от доказателствата по делото се установява, че дисциплинарното производство е образувано със Заповед за образуване на проверка, с която е определена Комисия в състав, която следва да извърши проверката, като е определен срок за завършване на дисциплинарното производство до 20 работни дни от връчване на заповедта, а резултатите от проверката са обективирани в Писмена справка, с която е предложено да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на оспорващия. Жалбоподателя се е запознал със Заповедта за образуване на проверка и с писмената справка, дадена му е възможност да представи своите писмени възражения и обяснения, но той не ги е депозирал. За съда не се установява допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 205, ал. 3 от ЗМВР, съгласно която държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР или от адвокат. Няма данни по делото, служителя да е бил възпрепятстван да участва в процесното дисциплинарно производство, дори и с оглед на желанието му да бъде подпомаган в защитата си. След запознаване със справката, дисциплинарно наказващият орган е изпратил Покана до оспорващия да бъде изслушан, поканата му е връчена, но същият не се е явил и не депозирал възражения или обяснения, видно от обективизираното в Протокол с № 20323 от 01.11.2024 г. Даването на обяснения или възражения е негово право, не и задължителен елемент от процедурата. Не даването на обяснения и възражение, не поражда след себе си нарушение на процесуалните правила. Съда не кредитира възражението на жалбоподателя, че всички покани са връчвани по време на дежурство със срокове несъвместими с неговите дежурства и почивки, тъй като по делото не са представени доказателства, че жалбоподателят е представил възражения или обяснения, дори и след определеният му затова срок. От събраните по делото доказателства не се установи и че същият е имал обективни причини, поради които не е дал обяснения и/или възражения.

За съда, въпреки, че не са налице нарушения на разпоредбата на чл. 205 от ЗМВР, дисциплинарно наказващия орган не е спазил нормата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като е приложил закона само формално. Съгласно сочената законова разпоредба при определяне на вида и размера на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Дисциплинарно наказващия орган се е задоволил формално да посочи, че е съобразил всички събрани в хода на проверката доказателства и е определил служителя да бъде наказан с „писмено предупреждение“. С кои точно обстоятелства установени в хода на административното производство се е съобразил дисциплинарно наказващия орган, за да стигне до това заключение, за съда не е ясно от представената административна преписка по издаване на заповедта, още повече, че е наложил второто по тежест дисциплинарно наказание съгласно разпоредбите на чл.197, ал. 1 от ЗМВР. Липсата на мотиви защо се налага дисциплинарното наказание „писмено предупреждение“ в случая представлява съществено административно нарушение на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, регламентиращ кои обстоятелства следва да бъдат отчетени при определяне на дисциплинарното наказание на държавните служители в МВР. Видът и размера на наложеното наказание подлежи на проверка от съда и при липса на

конкретни обстоятелства, които го обосновават, съда не може да извърши такава, а и следва да се посочи, че това препятства правото на наказаното лице да организира адекватно защитата си срещу акта независимо, че наложеното наказание е в минимален размер. Тези обстоятелства не са обсъждани и в писмена справка за издаването на заповедта. Също така не е посочено в заповедта формата на вина, формулирането на дисциплинарно обвинение трябва да бъде по начин, съответстващ от обективна и от субективна страна на деянието и на материално-правната норма, която го определя като дисциплинарно нарушение. Вината е субективното отношение на дееца към деянието, с което се осъществява дисциплинарното нарушение. Тя може да бъде под формата на умисъл - пряк или евентуален, или под формата на непредпазливост - небрежност или самонадеяност. Всяка от формите на проявление на вината има свое собствено съдържание, т. е. отразява различно интелектуално и волево състояние на дееца. А без мотиви за виновно поведение на държавния служител, не е налице елемент на фактическия състав на дисциплинарното нарушение. Формата на вина има и пряко отношение към размера на наказанието. За пълното следва да бъде отбелязано от съда, че административнонаказващият орган в процесната заповед е посочил, че служителят общо 34 минути не е извършил обход на поста, което налага извода за настоящата инстанция, че жалбоподателят е забавил обхода си само с четири минути, с оглед на което е следвало да изследвано и коментирано също и защо е налице такова забавяне и да се прецени дали не е налице маловажно нарушение. Т. обсъждане не е направено. Ето защо оспорения административен акт не отговаря на изискванията на чл. 146, ал. 1, т. 2 от АПК.

При издаване на заповедта за съда не са налице материално правните предпоставки, поради следното:

Дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ се налага за изброените в разпоредбата на чл. 199, ал. 1 от ЗМВР. Нормата, на която се позовава административният орган, в заповедта е, че е налице нарушение по т. 3, а именно небрежност в служебната дейност, забавено или лошо изпълнение на заповед. В обстоятелствената част на заповедта е прието за установено, че жалбоподателят, младши инспектор А. Д. И. за времето от 23:23 часа до 23:57 часа на 03.10.2024 г. не е извършвал обход на поста и е нарушил:

- чл. 312, т. 5 от ППЗИНЗС - „Надзирателите, независимо от поста на който изпълняват служебните си задължения, са длъжни да наблюдават движението и поведението на лишените от свобода и задържаните лица“.

- т. 1 от Раздел III „Ред на обхождане територията на поста и начини за носене на службата“ от Инструкция за особеностите на пост № 4 и задълженията на постовия надзирател в ареста на ул. „М-р Г. В.“ № 2 при Областна служба „Изпълнение на наказанията“ - С., а именно: „П. системно обхожда територията на поста, от единия край на коридора до другия, като проверява състоянието на задържаните лица и реда в килиите. За целта ползва отворите за наблюдение (шпионките) и проверява всяка килия (помещение) през интервал - не повече от 30 минути.“.

- т. 6 от Раздел VII „Задължения на постовия надзирател при изпълнение на

службата“ от Инструкцията - „Да следи за поведението и състоянието на задържаните лица в килиите, като през интервал не повече от 30 минути проверява всяка килия през отворите за наблюдение (шпионките)“ и

- т. 8 от проведения Инструктаж преди встъпване на дежурство, а именно: „Да се наблюдава поведението на задържаните лица по килиите постоянно, като диапазона на интервалите да не бъде повече от 30 минути“.

От предоставените доказателства по делото, за съда, младши инспектор А. Д. И. - надзирател I-ва степен, в ареста на ул. „М-р Г. В.“ № 2 към О.-С., безспорно е застъпил в състава на наряда за времето от 20:15 часа на 03.10.2024 г. до 08:45 ч. на 04.10.2024 г., като преди застъпване на дежурство му е извършен инструктаж, съгласно чл. 307, ал. 1 от ППЗИНЗС, тъй като го е декларирал с подписа си. В т. 3 от Инструктажа е посочено „проверка знанията на служителите от надзорно-охранителния състав относно познаване на нормативните документи за работа в арестите, инструкциите на постове, правилата за употреба на физическа сила, оръжие и помощни средства за поддържане на реда “. За посоченият инструктаж съда констатира, че не са изчерпателно изброени инструкции на постове, които служителите от надзорно-охранителния състав следва да познават и прилагат.

Също така следва да бъде отбелязано, че административно наказващият орган е приложил по делото Инструкцията за особеностите на пост № 4 и задължения на постовия надзирател в ареста на ул. „М-р Г. В.“ при О. – С., но от доказателствата по административната преписка, които не са оборени и в съдебно производство не се установява по категоричен и безсъмнен начин, че служителят се е запознал точно с тази инструкция. По никакъв начин, чрез способите за доказване, а именно чрез писмени доказателства не се установява с дата и подпис, че И. се е запознал с тази инструкция и следва да я спазва. Становището на началник ОСИН – С. също не установява това обстоятелство, тъй като в него е посочено общо, че служителят има „познаване на нормативни уредби, инструкцията на постове“ и „условията и служебните ангажименти са му добре познати“.

В инструкцията е посочено, че се обхожда територията на поста, от единия край на коридора до другия като за целта ползва отворите за наблюдение и проверява всяка килия през интервал - не повече от 30 минути“. Пред съда не бяха предоставени и доказателства при застъпване на наряда, кога започват да тече този интервал за проверка.

Също така съгласно разпоредбата чл. 16б, ал. 1 от ППЗИНЗС, главният директор издава заповед за организация и разпределение на работното време и почивките в главната

дирекция, а началниците на териториалните служби издават такава заповед за съответната териториална служба, която ръководят. В заповедта се определят и времето за хранене, времето за отдых, както и физиологичните почивки. А съгласно нормата на чл. 16е, ал. 5 от същият закон - когато служебните задължения по време на наряд или дежурство се изпълняват без прекъсване, за работно време от 8 часа се осигурява половин час почивка, за работно време от 12 часа – 60 минути почивка, и за работно време от 24 часа – 90 минути почивка.

С непредоставянето на заповед за организация и разпределение на работното време и почивките, за съда не може да бъде установено дали в този 34 минутен интервал в началото или в края му не се е следвала и физиологичните почивки на жалбоподателя.

По отношение на приложените записи от системата за видеонаблюдение в ареста на ул. „М-р Г. В.“ № 2 от камера № 9 и камера № 10, чрез физическото им възпроизвеждане, за съда не може безспорно да бъде доказано вмененото нарушение на жалбоподателя, така като е формулирано в процесната заповед.

С оглед на гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че административно наказващият орган не доказва извършеното нарушение вменено на жалбоподателя, а именно нарушение на чл. 194, ал. 2, т. 1 - изпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители и нарушение на чл. 194, ал. 2, т. 2 - изпълнение на служебните задължения, във вр с. чл. 312, т. 5 от ППЗИНЗС за което му е ангажирана дисциплинарна отговорност по чл. 199, ал. 1, т. 3 и ал. 2, с оглед на което издадената № Л-3865 от 04.11.2024 г. на началника на О. - С., с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „Писмено предупреждение“ за срок от 3 /три/ месеца е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена в условията на чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

Въз основа на изложено настоящия съдебен състав приема, че при този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноси за държавна такса в размер на 10.00 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 1000.00 лв. Към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие с адв. А. Ч., от 08.08.2024 г., размерът на минималното възнаграждение по дела по ЗМВР е 750 лева, съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа. Съгласно разписка за платен хонорар, договореният е заплатен в брой в размер от 1 000.00 лв., който съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което отправеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административният съд – С.-

град, 34-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № Л-3865 от 04.11.2024 г., издадена от началник Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С. при Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ по жалба на А. Д. И. с ЕГН [ЕГН], с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 2, във вр. с чл. 197, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 199, ал. 1, т. 3 и ал. 2 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три месеца.

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на А. Д. И. с ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], ет. 2, разноски по дело в размер на 1010.00 (хиляда и десет) лева.

На основание чл. 211, пр. последно от ЗМВР решението на Административния съд по спорове за налагане на дисциплинарни наказания по чл. 197, ал. 1, т. 1, 2, 3, 4, 5 не подлежи на касационно оспорване.

с

ъдия: